

ladet Gælds brevet notere paa sit Navn, taber altsaa sin Ret, naar en uberettiget Person faar det noteret paa Ihænde haveren og derefter overdrager det til en godtroende Erhverver; denne beskyttes saaledes, selv om han ikke foretager ny Notering.

Hvis et Gælds brevets sidste Noteringspaategning lyder paa, at det er noteret paa Ihænde haveren, eller hvis der ingen Noteringspaategninger findes paa et til Ihænde haveren udstedt Gælds brev, bør den, der i god Tro faar Gælds brevet overdraget, vinde Ret over det, selv om det senere viser sig, at det i Virkeligheden var noteret paa Navn, men at Noteringspaategningen var fjernet. Dette bør dog kun gælde, hvor Fjernelsen er sket paa en saa behændig Maade, at den ikke har efterladt iøjnefaldende Spor paa Papiret. Den i Overensstemmelse hermed foreslaaede Bestemmelse i Paragraffens 3die Stykke, hvorefter den noterede Ret fortabes, medmindre Gælds brevets Udseende gav Grund til Mistanke, vil næppe medføre nogen betydelig Risiko for Ejere af navnenoterede Gældsbreve. Noteringspaategninger kan paaføres Dokumentet paa en saadan Maade, at det bliver yderst vanskeligt at fjerne dem, og de i § 42 omhandlede administrative Regler bør formentlig foreskrive en betryggende teknisk Fremgangsmaade i saa Henseende.

Allerede under den nuværende Retstilstand er man i Praksis, hvor et Dokument har en Noteringspaategning, tilbøjelig til ikke at undersøge, om eventuelle tidligere Overdragelser hænger sammen, jfr. herved Udkastets § 13, idet man gaar ud fra, at dette er paaset ved Noteringen. Det er en praktisk Ordning. Og hvor Notering fremtidig foretages saaledes, at Ejendoms- og Transportpaategninger ikke paaføres Dokumentet, vil det overhovedet ikke af dette kunne ses, om Overdragelsesrækken er sammenhængende. Det foreslaas derfor i Paragraffens 4de Stykke, at det ikke skal hindre Erhververens Ret, at den Overdragelsesrække, der ligger foran en Noteringspaategning, ikke hang sammen. Dette gælder dog kun, hvis Noteringspaategningen er øgte.

Er Gælds brevet forsynet med en falsk Noteringspaategning, gaar det ud over Erhververen, hvis Legitimationen ikke er i Orden.

De i § 39 foreslaaede Regler maa ogsaa anvendes, hvor Udstederen af Masse gældsbreve har forpligtet sig til at modtage Betaling fra sine Debitorer i sine egne Masse gældsbreve. Udstederen kan ikke være pligtig at modtage et Gælds brev, der er noteret paa Navn, fra andre end den, paa hvis Navn det er noteret. Og hvor denne ikke er Udstederen tilstrækkelig bekendt, maa han kunne nægte at modtage Gælds brevet. Den paagældende maa da først lade Gælds brevet notere paa Ihænde haveren, og Udstederen vil saa være sikret imod Vindikation. Hvis Udstederen modtog Gælds brevet fra en Debitor, der havde købt det med falsk unoteret Transport fra den noterede Ejer, vilde denne derimod kunne vindicere Gælds brevet fra Udstederen.

Til § 40.

De her foreslaaede Bestemmelser om Anmeldelse af, at et paa Navn noteret Gælds brev er bortkommet, og om Virkningerne af saadan Anmeldelse svarer til Reglerne i Fr. 1844, men indeholder dog — foruden Fristens Afskaffelse — adskillige Afvigelser fra disse.

Medens Anmeldelsen efter Fr. 1844 § 2 foreløbig hindrer ikke blot Notering og Indfrielse af Obligationen, men ogsaa Udbetaling af Renter, nævner Udkastet ikke Rentebetaling, idet det forudsættes, at Skyldneren i Overensstemmelse med § 23 med frigørende Virkning kan betale Renter til Ihænde haveren af Rentekuponer, medmindre Indfrielsen sker mere end en Maaned før Forfaldsdagen.

Reglerne om Forholdets Afgørelse er forenklet. Og man har fundet det rimeligst, at det bliver Ihænde haveren af Gælds brevet, der maa anlægge Sag mod Anmelderen, og ikke omvendt. Da Anmeldelse kun har Virkning, saalænge der ikke er sket ny Notering, maa det vistnok i de fleste Tilfælde have Formodningen for sig, at det er Anmelderen, der har Retten paa sin Side. Den, der er-